

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: žalobce: **J. V.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2016, č. j. KUJI-64759/2016, sp. zn. OOSČ 612/2016 OOSC/208,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Žďár nad Sázavou, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 5. 2016, č. j. OD/442/16/IR (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle

ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), a přestupku dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojištění“).

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, kterého se dopustil porušením ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona, a z přestupku podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o pojištění, kterého se dopustil v souvislosti s porušením ustanovení § 17 odst. 1 zákona o pojištění, spáchaných minimálně z nedbalosti, a to tím, že dne 07.03.2016 v 10:40 hod jel jako řidič osobního motorového vozidla, reg. zn., a při jízdě po ul. ve u č.p. nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, ačkoliv řidič je povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Při kontrole na ul. u Autobazaru ve jako řidič vozidla dále v rozporu s ustanovením § 17 odst. 1 zákona o pojištění nepředložil zelenou kartu, ačkoliv při provozu vozidla na pozemní komunikaci je řidič povinen mít u sebe zelenou kartu nebo doklad o hraničním pojištění a na požádání jej předložit příslušníku Policie ČR. To neplatí pro řidiče vozidla s výjimkou z pojištění odpovědnosti a řidiče cizozemského vozidla, jehož pojištění odpovědnosti je zaručeno kanceláří pojistitelů cizího státu.

Za spáchání přestupků byla žalobci podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) v souladu s ustanovením § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a v souladu s ustanovením § 16 odst. 2 zákona o pojištění uložena sankce ve formě pokuty ve výši 2.000 Kč a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč.

II. Obsah žaloby

V žalobě ze dne 25. 10. 2016, doručené krajskému soudu následujícího dne, brožil žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu II. stupně, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto.

Své žalobní body uplatnil následovně.

Žalobce předně konstatoval, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, resp. nedokázaly zjistit všechny podstatné okolnosti případu, když nedokázaly blíže identifikovat subjektivní stránku přestupku, neboť neupřesnily, v jaké přesné formě zavinění měl být přestupek spáchán. Správní orgán I. stupně pouze uvedl, že přestupek byl spáchán z nedbalosti, aniž by blíže tuto nedbalost konkretizoval. To rovněž nebylo učiněno ani v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Dle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), mají správní orgány

povinnost dostatečně zjistit skutkový stav, proto se správní orgány musí věnovat také zjištění a specifikaci subjektivní stránky přestupku. Zavinění je obligatorní znak subjektivní stránky přestupku samého a tato je obligatorním znakem jeho skutkové podstaty. Není-li přestupek spáchán zaviněně, není naplněna jeho skutková podstata. Právní řád přitom rozlišuje dvě formy zavinění, a to úmysl a nedbalost, když tyto je nutné dále rozdělit na úmysl přímý a nepřímý, a nedbalost vědomou a nevědomou. Toto rozdělení má blíže konkretizovat vnitřní vztah pachatele k přestupku, resp. jeho následku. Nestačí tedy ze strany správních orgánů pouze konstatovat, že protiprávní čin byl spáchán úmyslně či z nedbalosti, správní orgány se musí zabývat i přesnou formou zavinění. Tato bližší konkretizace je přitom nezbytná pro vyhodnocení společenské škodlivosti a závažnosti přestupku. Škodlivost a závažnost je poté potřebná pro určení naplnění materiální stránky přestupku a pro výši sankce. Pokud je tedy přestupek spáchán v nedbalosti vědomé, dosahuje toto jednání vyšší společenské škodlivosti, a mělo by být postiženo vyšší sankcí, nežli v případě nedbalosti nevědomé. Správní orgány se však pouze konstatovaly spáchání přestupku z nedbalosti, aniž by tuto blíže určily. Žalobce v tomto ohledu odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 3. 2009, sp. zn. 7 Tdo 185/2009, a ze dne 26.05.2010, sp. zn. 7 Tdo 448/2010.

Žalobce dále poznamenal, že podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku musí mj. obsahovat i formu zavinění. V ustanovení § 4 zákona o přestupcích jsou poté rozlišeny dva stupně zavinění, a to úmysl a nedbalost, které se dále dělí na úmysl přímý a nepřímý, a nedbalost vědomou a nevědomou. V řízení o trestním obvinění v širším smyslu poté nepochybně musí být zjištěna konkrétní forma zavinění. To však správní orgány neučinily. Toto pochybení poté dle názoru žalobce způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost výroku, neboť údaj o formě zavinění není z výroku rozhodnutí zřejmý. K tomu žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 As 297/2015-77. Žalobce přitom zastával názor, že byl krácen na svých právech, neboť z výroku rozhodnutí nelze jednoznačně seznat, že přestupek byl spáchán z nedbalosti nevědomé. Výrok tak připouští dvojí interpretaci, která jde žalobci k tíži.

Žalobce měl v této souvislosti za to, že taková vada má vliv na práva žalobce, neboť nelze vyloučit např. liberalizaci bodového systému, kde by mohl být bodový systém upraven tak, že by se zaznamenávaly body jen za přestupky spáchané v těžší formě zavinění, než je nedbalost nevědomá, a nelze rovněž vyloučit, že pro futuro se bude lišit bodový postih dle prokázané formy zavinění (nedbalosti). Pokud zákonodárce sníží nebo zruší bodový postih za přestupky spáchané v nevědomé nedbalosti, nebude žalobce disponovat podklady k tomu, aby mohl úspěšně navrhnout změnu již provedeného záznamu bodů. Toto však žalobce nebude moci prokázat, jelikož tato skutečnost není výroku rozhodnutí zřejmá. Žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014-69, a ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, jakož i na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 1. 2011, sp. zn. 30 Ca 394/99. Lze rovněž předpokládat, že se konkrétní forma zavinění stane součástí záznamu o přestupku v Evidenční kartě řidiče. Případný neúplný záznam může žalobce poškodit u soukromých subjektů, neboť nejlehčí forma zavinění nebude z této karty vyplývat. Pokud z výroku rozhodnutí nebude zřejmé nejlehčí forma zavinění, nebude případně k této skutečnosti správní orgán v budoucnu při výměře sankce za spáchání jiného přestupku muset přihlížet.

Nesrozumitelnost poté žalobce spatřoval rovněž v neurčitosti výroku napadeného rozhodnutí, kdy tento neobsahuje uložení sankce v podobě záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů. Žalobce namítl, že záznam bodů do registru řidičů není pouhým administrativním opatřením, nýbrž trestní sankcí, kterou je správní orgán povinen ex lege uložit, a která musí být uvedena ve výroku rozhodnutí. K povaze záznamu bodů do registru řidiče žalobce odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55. Přestupce se musí o sankci zákonným způsobem dozvědět, a to právě uvedením sankce ve výroku rozhodnutí o přestupku. Jelikož záznam do registru řidičů je trestní sankcí, musí být přestupce o jejím udělení informován, a to právě jejím uvedením ve výroku rozhodnutí. Výrok napadeného rozhodnutí však uložení sankce záznamem bodů do registru řidiče neobsahoval a je tedy neurčitý.

Napadené rozhodnutí je proto dle žalobce nesrozumitelné, přičemž tato nesrozumitelnost způsobuje rovněž nepřezkoumatelnost.

Na základě výše uvedeného žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí i prvostupňové zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 27. 12. 2016, doručeném zdejšímu soudu dne 26. 1. 2017, odkázal pouze na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť se žalobní body v zásadě shodují s námitkami uplatněnými v odvolání žalobce, přičemž v napadeném rozhodnutí se s těmito námitkami vypořádal.

Žalovaný proto navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Ve správním spise se nachází mj. oznámení přestupku, vyhotovené Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie kraje Vysočina, územním odborem Žďár nad Sázavou, obvodním oddělením Žďár nad Sázavou (dále jen „policie“) ze dne 7. 3. 2016, sepsané na místě, které žalobce odmítl podepsat a odmítl se vyjádřit k přestupkům, dále úřední záznam o přestupku ze dne 7. 3. 2016, č. j. KRPJ-26848-1/PŘ-2016-161420, dále foto + video dokumentace, č. j. KRPJ-26848/PŘ-2016-161420, výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) ze dne 14. 3. 2016 potvrzující celkem 12 záznamů o přestupcích a 11 bodů aktuálního bodového hodnocení osoby (žalobce) a dále výpis vyhledávání pojistných smluv České kanceláře pojistitelů podle vozidla (resp. SPZ vozidla), a to ze dne 16. 3. 2016.

Dne 18. 3. 2016 byl žalobci doručen příkaz o uložení pokuty ze dne 16. 3. 2016, č. j. OD/442/16/IR. Proti tomuto podal žalobce dne 31. 3. 2016 a 5. 4. 2016 zmocněnec žalobce,

Ing. Jaroš, odpor, jež byl dne 12. 4. 2016 doplněn na výzvu správního orgánu o podepsanou plnou moc. Ve spise se nachází taktéž předvolání obviněného k ústnímu jednání v jeho přestupkové věci ze dne 21. 4. 2016, č. j. OD/442/16/IR, prostřednictvím kterého byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 16. 5. 2016 v 08:30 hod. K ústnímu jednání byli rovněž předvoláni zasahující policisté, a to nstržm. Š. a pprap. L. Ve věci bylo na den 16. 5. 2016 nařízeno ústní jednání, k němuž se dostavil zmocněnec žalobce. Ve věci byli jako svědci vyslechnuti zasahující policisté, kteří shodně vypověděli, že se žalobce jemu vytýkaného jednání dopustil, přičemž popsali i průběh skutkového děje a následné kontroly žalobce vyslýchanými policisty.

Správní orgán I. stupně následně dne 25. 5. 2016 vydal výše specifikované prvostupňové rozhodnutí. Ze všech shromážděných důkazů a po zhodnocení celé věci dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že spisový materiál obsahuje dostatek důkazů, které prokazují, že se žalobce přestupků dopustil. Správní orgán I. stupně neměl žádné důvodné pochybnosti o správnosti a věrohodnosti skutečností obsažených v přestupkovém spisu. Dle jeho názoru byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a přestupky, spáchané minimálně z nedbalosti, považoval za dostatečně prokázané a odůvodněné. Dále správní orgán I. stupně citoval ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, dle kterého je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Co do okolností přestupků a míry zavinění žalobce správní orgán I. stupně konstatoval, že by žalobce jako řidič měl znát povinnosti řidiče a být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a povinnost mít u sebe doklad prokazující pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla.

Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal dne 20. 6. 2016 odvolání, ve kterém žalobce uvedl mj. námitky obdobné těm, které uplatnil v podané žalobě.

Žalovaný ve věci rozhodl dne 22. 8. 2016 a toto rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k tvrzené nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí z důvodu absence míry zavinění žalobce ve výroku rozhodnutí uvedl, že výrok rozhodnutí obsahoval formu zavinění. Není poté pravdou, že by správní orgány musely uvádět rovněž dílčí formu zavinění, tedy zavinění z nedbalosti vědomé či nevědomé. Ani u jednoho z přestupků není výslovně uvedeno, že by bylo třeba úmyslného zavinění, postačovalo tedy ve smyslu ustanovení § 3 zákona o přestupcích zavinění z nedbalosti. V odůvodnění nadto správní orgán I. stupně uvedl, že posuzoval nedbalost žalobce jako nevědomou v souladu s ustanovením § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Žalovaný se tedy neztotožnil s argumentací zmocněnce žalobce, že by správní orgán I. stupně nespecifikoval míru nedbalosti žalobce. K absenci upozornění na související bodový postih ve výroku rozhodnutí žalovaný uvedl, že z ustanovení § 11 odst. 1 a ustanovení § 77 zákona o přestupcích nevyplývá, že by uvedení bodového postihu bylo obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí. Body do bodového hodnocení jsou připisovány na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku, a to ve zvláštním režimu dle silničního zákona. Příslušným k záznamu bodů do bodového hodnocení je obecní úřad obce s rozšířenou působností dle trvalého pobytu řidiče, tedy se může jednat i o jiný správní orgán, než který pravomocné rozhodnutí o přestupku vydal.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Zdejší soud se v nyní řešené věci v podstatě ztotožnil s právním hodnocením podaným žalovaným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Na argumentaci žalovaného pak soud výslovně odkazuje též vzhledem k obsahové podobnosti odvolacích a žalobních námitek.

Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předešlé účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: *„Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“* V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že *„... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“*. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007-34, bylo vysloveno, že *„(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“*. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy *„(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím*

z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).

Soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se v dostatečné míře, zcela zřetelně a srozumitelně vyjádřil ke všem žalobcem uplatněným odvolacím námitkám, přičemž žádnou odvolací námitku neopomenul. Zdejší soud má taktéž za to, že zamítnutí jednotlivých odvolacích námitek zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Zdejší soud rovněž neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost z důvodu absence formy zavinění přestupku ve výroku napadeného rozhodnutí, k čemuž se soud vyjádřil níže v textu tohoto rozhodnutí.

Zdejší soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

Krajský soud předně nepřisvědčil námitce, že z výroku prvostupňového rozhodnutí není zřejmá konkrétní forma zavinění (nedbalosti), jakou vzal za prokázanou, přestože ustanovení § 4 zákona o přestupcích rozlišuje dva stupně zavinění, a to úmysl a nedbalost, které se dále dělí na úmysl přímý a nepřímý, a na nedbalost vědomou a nevědomou.

V nyní projednávané věci je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že žalobce „(...) je vinen z přestupku v provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. (...) v souvislosti s porušením ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb. (...), a přestupku dle ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb. (...) v souvislosti s porušením ust. § 17 odst. 1 zák. č. 168/1999 Sb. (...), spáchaných minimálně z nedbalosti“, v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je poté uvedeno: „Dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb. je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. (...) Správní orgán co se týče okolností přestupku a míry zavinění řidiče, je toho názoru, že jako řidič by měl znát povinnosti řidiče být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a povinnost mít u sebe doklad prokazující pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla.“

Podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Dle ustanovení § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.

Dle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Krajský soud k tomuto předně uvádí, že zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007-53, č. 1529/2008 Sb. NSS). Druh zavinění pachatele se určuje za pomoci tzv. složky vědomostní (zda a jak pachatel ví) a složky vůle (zda a jak pachatel chce). Zatím co složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (viz § 4 zákona o přestupcích).

Forma zavinění je nepochybně z povahy věci součástí výroku o vině. Podle ustanovení § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto nelze přisvědčit žalobci, že je povinností ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost. Dle názoru krajského soudu proto postačí, promítne-li se úvaha, zda byl přestupek spáchán v nedbalosti vědomé či nevědomé, do odůvodnění rozhodnutí o přestupku.

Jak již bylo uvedeno, pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Ve správním řízení přitom bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce příslušná ustanovení silničního zákona a zákona o pojištění porušil a správní orgán nemaje dostatek důkazů pro závěr o závažnější formě zavinění žalobce, tedy úmyslu, vyhodnotil zavinění jednání žalobce ve formě nedbalosti. Nedbalostní zavinění žalobce je vyjádřeno i ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgány proto dle názoru zdejšího soudu nepochybily, pokud vycházely z toho, že žalobce jako řidič motorového vozidla – oprávněný držitel řidičského oprávnění, který je povinen znát pravidla silničního provozu, musí vědět a musí si být vědom toho, jaké povinnosti mu stanovuje zákon o silničním provozu a zákon o pojištění. Z ničeho jiného než z vlastního jednání pachatele, tedy nepřipoutání se bezpečným pásem a absence zelené karty v předmětném motorovém vozidle, na jeho vnitřní psychický vztah k objektu přestupku nebylo možné za daných okolností usuzovat.

Ostatně i trestněprávní judikatura připouští užití obratu „minimálně“ ve výroku odsuzujícího rozsudku, pokud je okolnost významná pro rozhodnutí spolehlivě zjištěna jen v určité (avšak postačující) hodnotě či intenzitě (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2002, sp. zn. 7 Tdo 954/2002). Jako nezákonnou by bylo třeba posoudit situaci vyznívající v neprospěch obviněného z přestupku, totiž kdyby správní orgán ve výroku rozhodnutí konstatoval například, že „nelze vyloučit, že přestupek byl spáchán úmyslně“ (srov. analogicky rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 12. 2005 sp. zn. 2 To 124/2005). V projednávaném případě však pochybnosti o tom, že správní orgán I. stupně prokázal zavinění žalobce ve formě nedbalosti, a že jej proto shledal vinným ze spáchání přestupků, vyvstat nemohly.

Lze tedy uzavřít, že při posuzování odpovědnosti nezáleží na to, zda je protiprávní jednání páčeno z vědomé či nevědomé nedbalosti, nebo v přímém či nepřímém úmyslu. Naproti tomu se míra a forma zavinění může přímo promítnout do druhu sankce a její výměry. Krajský soud nezastírá, že správní orgán I. stupně si pro vypořádání se s formou zavinění zvolil stručnost, rozhodně však jeho rozhodnutí nelze z tohoto důvodu označit za nezákonné. Zejména proto, že jako forma zavinění byla ve výroku prvostupňového rozhodnutí konstatována minimálně nedbalost, tedy nejnižší stupeň zavinění. Ačkoliv to správní orgán I. stupně výslovně neuvedl přímo ve výroku rozhodnutí, z jím uvedeného konstatování o minimálně nedbalostním zavinění ve spojení a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ve kterém správní orgán I. stupně citoval ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, je zřejmé, že žalobce svým jednáním přinejmenším měl a mohl vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a že tedy správní orgán I. stupně posoudil zavinění žalobce jako učiněné právě minimálně z nedbalosti, a to nedbalosti nevědomé. Žalobce tak jednoznačně jednal minimálně (alespoň) nedbalostně. Z hlediska posouzení viny tedy správní orgán I. stupně správně rozlišil zavinění jako nedbalostní, což ve smyslu všeho výše uvedeného zcela postačuje. Úvaha správního orgánu I. stupně o spáchání přestupku v nedbalosti vědomé či nevědomé poté byla učiněna v závěru odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, přičemž z tohoto (byť velmi obecného zdůvodnění) je nepochybné, že správní orgán I. stupně posuzoval zavinění žalobce jako nedbalost nevědomou, přičemž tuto skutečnost rovněž uvažoval při rozhodování o druhu a výši sankce.

Lze poznamenat, že povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí formu zavinění byla do ustanovení § 77 zákona o přestupcích včleněna až novelou provedenou zákonem č. 204/2015 Sb. Důvodová zpráva k tomuto zákonu uvádí, že „(...) *forma zavinění je i jedním z údajů, které se budou zapisovat do evidence přestupků. Kde bude využívána pro posuzování „přestupkové bezúhonnosti“, jelikož se v některých případech posuzování „přestupkové bezúhonnosti“ odlišuje mezi nedbalostí a úmyslem (např. § 23 odst. 1 písm. c) bod 8 zákona o zbraních). Proto je nezbytné dosáhnout toho, aby forma zavinění byla vždy ve výroku rozhodnutí jednoznačně vyjádřena, a to nejen u přestupků, které lze spáchat pouze úmyslně, ale i u přestupků nedbalostních, zejména pak, pokud i ty byly spáchány úmyslně.*“ Podle ustanovení § 16i odst. 2 písm. e) zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, obsahuje evidence přestupků mimo jiné údaj o *právní kvalifikaci přestupku, včetně formy zavinění; v případě blokového řízení se uvede, že byl přestupek spáchán z nedbalosti, nejde-li o přestupek, u něhož zákon vyžaduje úmyslné zavinění.* Všechna citovaná ustanovení rozlišují pouze mezi zaviněním ve formě úmyslu a nedbalostí. Ani z okolností přijetí nové právní úpravy příkazující uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění tak nelze dovodit, že by tato povinnost zahrnovala i rozlišování mezi vědomou a nevědomou nedbalostí. V žalobě uvedenou úvahu žalobce, že by snad v budoucnu mohlo dojít k liberalizaci bodového systému poté zdejší soud považuje ve smyslu všeho výše uvedeného za pouhou žalobcem hypoteticky vytvořenou myšlenku, pro kterou neexistuje žádný důvodný a relevantní podklad. Z výše citované důvodné zprávy je naopak zřejmé, že zákonodárce nadále hodlá rozlišovat v jednotlivých registrech pouze zavinění úmyslné a nedbalostní, a to bez nutnosti bližšího určení formy zavinění. Zdejší soud k tomu nadto shrnuje, že žádný úmysl zákonodárce pro to, aby byly sníženy či zrušeny bodové postihy za přestupky spáchané z nevědomé nedbalosti, nelze seznat. Žalobce tuto svou úvahu ničím důkazně nepodpořil a nenabídl soudu žádné podklady pro potvrzení svých úvah, tudíž je nutné takové tvrzení hodnotit jako čistě spekulativní, hypotetické a do značné míry rovněž účelové, které však není založeno na pravdivých zjištěních. Krajský soud má spíše za to, že uvedená argumentace odpovídá spíše jakémusi „zbožnému přání“ žalobce, nežli konkrétním a reálným skutečnostem.

Krajský soud proto tuto námitku žalobce v celé její obsáhlosti vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, neboť žalobce nebyl navzdory svému přesvědčení výrokiem prvostupňového rozhodnutí a jeho obsahem jakkoliv krácen na svých právech, když je z tohoto jednoznačně seznatelné, že přestupky byly žalobcem spáchány z nedbalosti, což k naplnění obligatorních náležitostí výroku ve smyslu ustanovení § 77 zákona o přestupcích zcela postačuje.

K neuvedení bodového postihu do výroku prvostupňového rozhodnutí soud uvádí, že sice ustanovení § 77 zákona o přestupcích stanovuje, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat druh a výměru sankce, nicméně ustanovení § 11 odst. 1 zákona o přestupcích taxativně vymezuje, že *za přestupek lze uložit tyto sankce: a) napomenutí, b) pokutu, c) zákaz činnosti, d) propadnutí věci, e) zákaz pobytu.* Zákon o přestupcích tedy nepočítá s uložením sankce bodovým postihem. Soud nerozporuje závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014-69, že bodový postih je trestem, ovšem dle názoru soudu nelze akceptovat argumentaci žalobce, podle níž je v přestupkovém řízení nezbytné uvádět do výroku o trestu i počet zaznamenaných bodů do registru řidičů, neboť nejde o trest ukládaný správním

orgánem, nýbrž o sankci sui generis, která nastává ex lege v souvislosti s pravomocným ukončením řízení o přestupku.

Dále soud připomíná ustanovení § 123b odst. 1 silničního zákona, dle něhož *řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.*

Podle ustanovení § 123b odst. 2 silničního zákona *záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, b) rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin, d) rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání.*

Jak tedy vyplývá z dikce zákona, sankce za přestupek spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení zaznamenává do registru řidičů příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, přidělování bodů však nespadá do pravomoci správního orgánu rozhodujícího o přestupku. Příslušný obecní úřad jako správní orgán, jež provádí zápis do registru řidičů, má k dispozici jako podklad pro rozhodnutí o provedení záznamu do registru řidičů pravomocné rozhodnutí o přestupku, do něhož již nelze žádným způsobem zasáhnout (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2012, č. j. 11 A 107/2011-31). Pokud tato činnost není v kompetenci správního orgánu I. stupně (resp. žalovaného), nemůže mu náležet povinnost tyto body žalobci udělovat. Až na základě nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku byly žalobci uděleny body, z povahy věci tak nelze tyto body obsáhnout taktéž ve výroku prvostupňového rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené tak ani správní orgán I. stupně ani žalovaný nepochybily, když neuvedly ve výroku svých rozhodnutí bodový postih žalobce. Podle platné právní úpravy tedy není obsahem rozhodnutí o přestupku stanovení počtu bodů v registru řidičů, neboť toto je předmětem zcela jiného řízení, nikoli řízení přestupkového. Bodový postih, či možnost domáhat se změny zápisu počtu bodů v registru řidičů, je otázkou zcela jiného řízení, tj. řízení o námitkách ve smyslu ustanovení § 123f silničního zákona.

Pokud pak žalobce s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, tvrdil, že součástí výroku měla být i informace o uložení sankce v podobě záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů, nutno uvést, že Nejvyšší správní soud se v citovaném usnesení nezabýval náležitostmi výroku o přestupku. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se zabýval zcela odlišnými otázkami (povahou záznamu o počtu bodů v registru řidičů) a jeho závěry tak nelze na nyní projednávanou věc bezesbytku aplikovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016-37).

VI. Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 30. listopadu 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.